

Det er jo slett ikke noen vold og makt utenfra som truer meg. Det grufulle ligger dypere! Det grufulle, – det er dragingen i mitt eget sinn. – Ellida Wangel, Fruen fra havet

Rundt meg lyser taklampen opp rommet. Jeg ser og føler, men er likevel ikke i. Varmen som stryker over rosenrøde kinn risper meg opp, og dråpen av stille smerte treffer bordduken. Hvitt på hvitt, og usynlig for det blotte øyet. Ingen merker eller vil merke det som skjules bak smil og falske fasader. Vi har kjent følelsen, men vil ikke alltid gjenkjenne oss med den. Den ligger i lufta, likesom månen lyser opp den kalde vinternatta. Den er tilstede og blir til tross for dette lett oversett, snakket bort. Tankene mine kretser nå rundt frykten for ikke å bli løsrevet fra blekblå månestrålers spindellev.

Fra mitt første åndedrag kjente jeg den tørre, innsnurpede lufta legge en usynlig løkke rundt min magre, blodige hals. Erindringen av sjokk og kjølige strømninger som møtte meg fikk meg til å skrike høyt og lenge. Jeg var ute, satt fri. Fri? Et gjennomtrengende skarpt lys langt over fikk meg til å knipe igjen de små kniplingeøyene. Jeg var ikke lenger i et betryggende mørkerom, livet hadde tatt en rask vending, snudd opp ned, og kommet med noe helt nytt. Den livgivende tråden var kuttet, et eget og selvstendig individ.

Den første opplevelsen med strålene var gruffull, blindheten har etter dette stimulert mine synssanser på en behagelige måte. For redd for å fly høyere enn himmelens skyer, det er fra dette punktet vannet finner veien ned til bakken, vasker den og gjør den frodig. Vinden blåser, illevarslende jager den stillheten til et maksimumspunkt. I et svevende øyeblikk ser jeg alt fra perspektivets perspektiv, nullpunktet. Jeg lever i en galakse, universet består av 10 milliarder galakser. Hvem er?

Det er så stille rundt meg. Var det slik før? Ut av vinduet møter skuet av den mektige naturen mine synsnerver. Har skuet møtt den blinde flekken? Himmelen er blå, men blir mørkere for hvert minutt som løper avgårde. Det er så lett å glemme seg. Går jeg virkelig alene i mørket? Skydekket blir igjen forandret, og gresset dekket av tungt tårevått regn. Jeg går så mye saktere i slikt gress, og ansiktet er vanskeligere å løfte mot en dag fylt av håp. Isteden velger jeg å grave meg selv ned, for så å late som om jeg er på overflaten. Ikke alene, men sammen med.

Realiteten hvisker om sykdommen man ikke ser svart på hvitt, men lukter og enser tilstedeværelsen av. Akkurat som vindens hvisking mildt og advarende i øret, uten å se. Samvit-tigheten sier vi burde vite bedre, men det er ikke mye som kan gjøres. Fanget i eget spunnet nett. Blomstene er fryktelig sensitive og sårbare, bare rett behandling kan gi en ny start. Tilpasningsdyktigheten og levevilkårene er så forskjellig.

Jeg er, det er jeg. Rød, kald og blodig. Sildrende strømmer det varme strimer av kilden langt inne, ut fra munnen. Smaker og ser at smerte veller opp fra kroppens dyp. Saltet og fargen har mistet sin kraft, tårene er derimot søte som honning. De drypper en etter en ned i lidelsens hav hvor alt er fylt til randen. Jeg klarer ikke å stoppe elvene siden jeg ikke har tatt meg tid til å søke svar, laget kanaler som kan stilne de sterke strømmene. Klarer jo alltid å takle alt, selvstendig og uavhengig.

Jeg står nå på en liten innsjø. Den er dekket av sølvglinsende og hard is. Før vannet rant over randen klarte jeg å bygge demning. Isen kom derimot uforutsett og snikende. Omgivelsene er så grå, og jeg så glødende. Jeg passer ikke inn her, tar jeg meg selv i å tenke. Fargen min er

rød. Signalrød, og ikke mindre. Blodet pulserer mot huden, og jeg kan tydelig høre noe som banker. Banker, banker og som har banket helt siden jeg så dagens lys. Når bankingen slutter er det slutt. Når bankingen pågår, er jeg.

Kinnene mine er kalde, fløyelsmyke og har fått roser. Leppene mine skiller lag, og fra luften daler lette snøfugg ned på ansiktet. De smelter, og forsvinner ned i munnen. En etter en. Gang på gang. Helt til jeg er i ett med isen, og et hvitt teppe dekker meg der jeg står. Magen er full av glitrende, varme snøfugg som bare venter på å sette sin støkk i en uforberedt. Selvsagt er snøfuggene deilige i øyeblikket, men smerten som kommer etterpå er ugripelig smertefull. Hverken det signalrøde eller hvite tenkte på dette da de først møttes på tungen. Ble ett i og om hverandre.

Blodet har mistet sin pulserende kraft, og bankingen stilnet. Ikke lenger signalrødt nå, men grått. Dekket av tidens teppe. Snikende kommer den og innhenter oss alle. Rosene på kinnene er blitt blå. Kulden fester sitt grep.

Tikkende hvisker skyggen meg i øret at dansen på roser nå er svunnet. Min dragning mot selviskhet, radikal individualitet og egoisme splittet meg opp, bit etter bit. For hvert et steg kom jeg nærmere egne mål, desto lengre fra realitetens indre ønske. Jeg var virvelstrømmen, tornadoen som suste rundt meg selv, og igjen står ingenting. Hammeren har truffet himmelen, klart lyn på slutten av tåkete vandring. Sakte tæring.